

Grenzeloos

Jaren geleden werkte ik voor halve dagen. Ik ging altijd met de fiets op en neer. Een mooie tocht. Door bos en over heide. Zo ook die middag.

De lucht zindert boven de hei. Niemand om te groeten, behalve mijn gebruikelijke zwaai naar de herder. Vandaag verscholen in de schaduw van een eik. Ook ik ga via een bospad de koelte van bomen in. Om even later bij een spoordijk weer in het volle zonlicht te komen. Daar roept een buizerd mij tot halt. In de drukkende warmte en met zoutprikkende ogen kijk ik omhoog. Daar vind ik de buizerd. Vrij zwevend in onbegrensd blauw. Ik zie de veren lichtjes krullen in een wind die hier beneden niet waait. Maar plotseling ben ik het, die daar boven zweeft, die de wind voelt in zijn veren... Het indringende geklingel van "trein-komt-er-aan" brengt mij weer terug op aarde. Snel de spoorwegovergang af en stilletjes fiets ik verder. Het laatste stuk huiswaarts bedenk ik mij, dat het een zuchtje wind moet zijn geweest, die mijn fantasie vleugels gaf.

Maar toch, zelfs nu, na al die jaren, is er nog steeds diep in mij, dat wonderlijk bevrijdende gevoel van wind in de veren.

Met dank aan een naamloze buizerd,

Wandelaar (soms fietser)